

жаваше Русско-Турската Кръмска война. По табитѣ възъ отъ града бѣхъ распръснати баши-бозуци, зейбеци, арнаути, а помежду тѣхъ и рѣдовна войска да пази тишина. И въ него врѣме съществувахъ слухове, че Турцитѣ ще колятъ Българитѣ, това усилваше още повече уживения страхъ въ сърцата ни. Рѣдовната войска, като вижда огънь да свѣти въ близното село, при това се чуватъ и виковете, сѣмнила се, да не е отишла нѣкоя чета *баши-бозуци* да разграби селото, бѣжишкомъ нахлуватъ изъ селото по разни махли. Отъ тѣхното дохождане се изоплашва и разбѣгва селото. До дѣ войската да укроти селенитѣ, до дѣ да се разбере коя каква е, съмва се, и чагъ тогива дойдѣ сѣкому сърце на мѣсто.

Подъ чия глава бѣше сичко това? Кой бѣше виновниятъ, причинителтъ на една такава злощастна нощъ за бѣдни младоженецъ, ужасна за цѣло село? Не ще питание, ни дума, ни сѣмнение.

Не стигаше дѣто братътъ ходѣше да се ерчи съ своята сестра, нъ и тя не бѣше малко въ устата расцапана.

— Ами, горко му дошло, думаше Минка прѣдъ другитѣ моми, които, щжтъ не щжтъ, трѣбаше, кога какъ се сберехъ, да ѝ клатятъ и слушатъ — ами, като за него краста съмъ останала, зато баща ми ма тъмни да ма даде на нѣкой пазарченинъ (гражданинъ), да рахатувамъ.

Такива прѣзрителни, тѣжки думи, особно отъ устата на една мома, която трѣба да пази честта и на най-нехвелавето и бѣдно момче, селскій момъгъ твърдѣ мъчно ги приглъща, но нѣмаше какво да сторѣ. — «Богъ да прости прѣдни зѣби» си рѣчеше, и си прихванеше. — «Меръ да ми я посипатъ съ злато, ако я погледна та-